

Lenkina Atlantida

Jednom davno na jednom malom i sunčanom otoku živjela je jedna žena koja je bila toliko siromašna da se ne bi bila smočila ni da se potopila u more. Nitko nije znao čija je niti se netko sjećao njezinog djetinjstva. Bila je jako mršava i pomalo iskrivljene posture. Na sebi je uvijek nosila mrklu crninu, ali nije slovila za udovicu. Bila je izrazito brza i kretala se uvijek nekim zaobilaznim putevima pa je nitko nikad nije vidio izbliza. Ipak, kada bi prošla pored sela svima bi se ubrzo zacrvenili obrazi. Jela je šparoge i crne zmiје. Samo bi ih spretno usisala u letu. Kada se u selu rađalo novo biće ona bi došla do rođiljine kuće pa bi se pažljivo naslonila uz hladni sjeverni zid. Štitila bi tako sitno novorođenče od gustog mraka. Dok su padale kiše negdje bi valjda otišla i sakrila se. Bila je snažna i bistra i čak neuhvatljiva. Pravi vamp. U selu su je nazivali Bura. Osim novih ljudskih dolazaka pratila je i obećane ispraćaje. Noću bi odlazila do još vrućeg posvećenog mjesta te u zemlju gurala morsku sol. Skliska sol naglasila bi pokojnikov okus pa tako majci Zemlji potaknula glad. Umrlo je na onaj svijet bilo jednostavnije putovati brzo, jer su duge tranzicije dovodile do pojave vječnih suza, a za njih je pak trebalo barem sto iskusnih narikača da ih isplaću. Kada je Lenka umrla Bura je jako puhala i nosila sve pred sobom. Lomila je grane ko usahle noge gravitacija. Tri dana se nije mogla smiriti, a nakon toga se potpuno osamila na nekoliko mjeseci. Uslijedile su dugotrajne kiše koje su napredovale u podrigujuće poplave. Bura se nadala kako će opijena majka povratiti Lenku ko reality maćeha odvjetničku preporuku. Bila je to samo iluzija, stvarnost je zapravo potopljena. U drvenom lijesu od iverice Lenka je natopljeni leš bez prava na drugi pokušaj. Saša je Lenku oduvijek tukao. Zbog točnih informacija i zbog fake newsa, zbog duljine hlača i kose, zbog ljepote i ružnoće, zbog ljubomore i nezainteresiranosti, zbog pokušaja i pogreške, zbog životne neplodnosti, svoje. Želio ju pod rukama i pod nogama, želio je skupiti ruku u šaku te je istegnuti u šamar. Došlo bi mu, pa makar mu to bilo zadnje, da je stišće i pritišće. Uživao je u žarenju svoje nasilne kože. Tjerao bi je da ga gleda pa kad bi se suočio s njezinim gađenjem još je odvratniji postajao. Izobličeno čudovište. Nakon batinanja trčao bi u kupaonu dok ga ne uhvati duboka tuga pa bi se tamo samozadovoljavao zamišljajući kako njegovu slomljenu ženu sada ljubi drugi muškarac. Iz okršaja u okršaj, iz dana u dan, bivao je sve jači i luđi, a Lenka se sve manje opirala. Nije se mogla premalo kazniti zato što ga je, kako kaže selo, izabrala sama. Ona, iskreno, nije ni znala kako može

birati, ali dobro. Sada je na njenu sramotu i njegova šaka i njezina masnica. Mislila je, samotno.

Jednog valovitog i sunčanog dana Saša je Lenku istukao zbog Bure. Naprosto mu je to bio razlog. Dok se on jezikom vlažio u kupaoni, pokazujući životinjama što je divljina, Lenka je ispod sebe osjetila nešto neobično. Oprezno je gurnula ruku ispod leđa i nježno tapkala. Umjesto hladnih i nemilosrdnih pločica ispod njezine ruke grijali su je komadići rahle zemlje. Na njezinom licu protegao se tanki smiješak. Shvatila je kako je stigla do dna i ugodno se iznenadila što je zloglasno dno zapravo tako mekana silina. Na tren, ali samo na jedan tren, promislila je kako bi mogla svojim spretnim prstima prokopati dugačku rupu pa izaći na obrnutu stranu, onamo gdje će moći drugačije birati. Tamo će izabrati život. Glasno se zahihota i dalje ležeći na tlu. A sada će izabrati smrt. Osjetila je volju i to ju je spasilo, željela je otići odmah sada bez razmišljanja o posljedicama. Posljedice je više ne zanimaju, život je provela u zarezima posljedica. Posljedica, posljedica. Vječna tama ionako je pretpostavka, to će za nju biti odsljedica. Od tada do. Vječnosti?

Nije imala puno argumenata, ali Smrt je ipak ostala bez riječi. Lenkina volja bila je lansirana kao raketa. Hop, Smrt ju je uzela za ruku i podigla sa hladnih pločica. Da se ne prehladi. Bura je za vrijeme Lenkinog duhovnog plesa uporno lupala po prozorima, pokušavala je ući kroz vrata, skliznuti kroz cijev, nadoći preko crne jame. Bila je toliko silovita da je udarala u mahovima, od skokovitih emocija izgubila je smisao za gipkost. Tko zna, koliko su puta posoljeni otočani mogli zaustaviti Sašu, ili ekspresionistički rečeno, tko zna koliko su puta mogli napuniti njegov trbuh kamenjem i baciti ga u rijeku ko lovac Luka proždrljivog vuka. Bura je nemilosrdna. Odlučila je kako se ovakva nepravda nikada više ne smije ponoviti. A ona je znala što znači nikad, jer je iz ikad sustigla. Kiša je na sunčani otok padala tristo dan zaredom. Okružila je Sašin otok kao teška bidermajer zavjesa, natopila sve očne duplje, izbacila štakore van, žrtvovala bez reda. Nije bilo Bure da rastjera modre oblake. Zaboravila je na zmije, na šparoge i na malu djecu. I samo je željela novi svijet za Lenku. Naposljetku je otišla na groblje i dvadesetak metara od Lenkinog groba iskopala rupu pa ugurala svoje udove unutra i pustila da ju kiša promjeni. Bio je to ujedno i tihi sprovod čitavog otoka kojeg je nekoliko dana poslije kiša potpuno pogurnula u duboko more. Druga šansa prokopala je put u obrnuti svijet.